

28/11/2019

Όσιος Ιερώνυμος Σιμονοπετρίτης: Πνευματικό τέκνο του Αγίου Νεκταρίου

/ [Γνώμες](#)



Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Στέφανος Σουλιμιώτης

Ο Άγιος Ιερώνυμος γεννήθηκε από ευλαβείς γονείς στην αγιοτόκο και μαρτυρική γη της Ιωνίας στην Μικρά Ασία το 1871. Από την μικρή του ηλικία αγάπησε με όλη την καρδιά του τον Χριστό. Μέσα από τις διηγήσεις της μητέρας του Μαρίας, η οποία αργότερα έγινε μοναχή με το όνομα Μελάνη όπως και τα αδέρφια του, έμαθε τους βίους των Αγίων, έμαθε να νηστεύει και να προσεύχεται . Το Άγιον Όρος έγινε το πνευματικό του καταφύγιο. Ήταν μόλις 17 ετών όταν προσήλθε στο Περιβόλι της Παναγίας για να καταστεί αργότερα μέσα από την άσκηση, την υπακοή και την υπομονή του ένα από τα ευωδιαστά λουλούδια Της. Η Ιερά επιβλητική Μονή της Σίμωνος Πέτρας έγινε η Μόνη της μετανοίας του.

Ο κατά κόσμον Ιωάννης έγινε μετά από δοκιμασία την 21η/3/1893 ,Κυριακή των Βαΐων μοναχός με το όνομα Ιερώνυμος. Με πολύ αυταπάρνηση υπηρέτησε την Μόνη του και πέρασε απ όλα σχεδόν τα διακονήματα. Διακρίθηκε για την υπακοή του ,την αυστηρή τήρηση της κοινοβιακής ζωής και των ιερών ακολουθιών. Πρόσφερε την διακονία του στο ξακουστό μετόχι της Ανάληψης στο Βύρωνα (Φορμίωνος 136 Παγκράτι) και αλλού Οι διοικητικές του ικανότητες μα περισσότερο τα πνευματικά του χαρίσματα οδήγησαν την αδελφότητα στην απόφαση να του αναθέσει την θέση του Ηγουμένου της Μονής.

Τον Απρίλιο 1920 χειροτονήθηκε Διάκονος και Πρεσβύτερος και ανέλαβε τα πολυεύθυνα καθήκοντα του .Δυστυχώς όμως κάποιοι πατέρες της Μονής του τον επίκραναν ,τον συκοφάντησαν και έγιναν αφορμή να πάρει τον δρόμο της εξορίας με πολύ πικρία, κάνοντας υπακοή και χωρίς να διαμαρτυρηθεί . Η Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους τον στέλνει κατ αρχάς στην Μονή Κουτλουμουσίου και εν συνεχεία στο μετόχι της Αναλήψεως.

Ερχόμενος στην Αθήνα το 1931 μετέφερε το πνευματικό άρωμα του Αγίου Όρους. Οι καθημερινές ακολουθίες, οι συχνές αγρυπνίες, η εξομολόγηση ,οι πνευματικές συμβουλές του, έκαναν την Ανάληψη πνευματική κολυμβήθρα μέσα στην οποία χιλιάδες άνθρωποι κάθε ηλικίας και κοινωνικής τάξεως αναγεννήθηκαν πνευματικά. Πολλοί από τα χέρια του, περίπου 300!!! κυρίως γυναίκες έλαβαν το άγιο σχήμα των μοναχών, ζώντας ασκητική ζωή σε μοναστήρια σλλα και μέσα στον κόσμο. Κουρά του ήταν και ο μοναχός Ανδρόνικος κατά κόσμον Αλέξανδρος Μωραϊτίδης

Ο λόφος της Αναλήψεως έγινε μια πνευματική όαση στην προτεσταντίζουσα την εποχή εκείνη Αθήνα, λόγω της επικράτησης των θρησκευτικών οργανώσεων . Εκεί σύχναζαν και άλλες πνευματικές μορφές της εποχής εκείνης όπως οι Άγιοι : Νικόλαος Πλανάς, Σάββας της Καλύμνου, Αμφιλόχιος της Πάτμου, Φιλόθεος ο Ζερβάκος κ.α.

Το φιλανθρωπικό του έργο ήταν πολύ μεγάλο σε σημείο που η Μόνη του τον επέπληξε θεωρώντας ότι έκανε υπερβολές. Από τα χέρια του έφαγαν ψωμί φτωχοί, χήρες και ορφανά. Με την δική του δαπάνη πολλοί ασθενείς βρήκαν την υγεία του σώματος και με την αγάπη του και την διακριτική του συμβουλή την θεραπεία της ψυχής. Εκοιμήθη ειρηνικά τα Θεοφάνεια του 1957 και το σκήνωμά του ετάφη πίσω από το Ιερό Βήμα του Ναού της Αναλήψεως. Το 1965 μεταφέρθηκαν τα ιερά του λείψανα στην Σιμωνόπετρα.

Ο Άγιος Ιερώνυμος, από την επίσκεψη του στο Άγιον Όρος και στην Σιμωνόπετρα τον Ιούλιο του 1898 γνώρισε τον Διευθυντή τότε της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής, Άγιο Νεκτάριο Επίσκοπο Πενταπόλεως. Είχε ακούσει από πνευματικούς ανθρώπους δια τον ενάρετο και κατασυκοφαντημένο Επίσκοπο Πενταπόλεως. Εξάλλου πολλά Αγιορείτικα Μοναστήρια ήταν συνδρομητές του συγγραφικού του έργου. Έτρεξε λοιπόν ως η διψώσα έλαφος παρά τας διεξόδους των υδάτων να ξεδιψάσει με το πνευματικό και καθαρό ύδωρ.

Οι δύο άνδρες συνδέθηκαν με πνευματική φιλία έχοντας τακτική επικοινωνία. Όταν μετά την εκλογή του ως Ηγούμενος, ήλθε στην Αθήνα δεν πήγε κατευθείαν στο μετόχι αλλά πήγε στην Αίγινα για να λάβει την ευλογία του Αγίου ο οποίος ήταν άρρωστος. Ήταν παραμονή της Αγίας Τριάδος . Οι μοναχές ρώτησαν τον Αγ Νεκτάριο τι θα κάνουμε με την εορτή αφού εσείς είστε άρρωστος . Ο Άγιος τις καθησύχασε ότι η εορτή θα γίνει με την παρουσία Αγιορείτου Ηγουμένου. Χτυπήστε τις καμπάνες Σε λίγο έφτασε και ο Άγιος Ιερώνυμος και τέλεσε την αγρυπνία της εορτής, αλλά από ταπείνωση προς τον Αρχιερέα και Πνευματικό του Διδάδκαλο δεν πέρασε να ευλογήσει το κελιά των μοναχών όπως τον προέτρεψε ο Άγιος. Τον επισκέφθηκε και όταν νοσηλευόταν στο Αρεταίειο νοσοκομείο την 11η Οκτωβρίου 1920, εορτή του Αγ. Νεκταρίου Κωνσταντινουπόλεως που εόρταζε να του ευχηθεί προσφέροντάς του το ευλογημένο ύψωμα από την Θεία Λειτουργία που είχε τελέσει στην Ανάληψη και να λάβει την ευχή Του. Ο Άγιος Νεκταριος τότε του εξομολογήθηκε τον πόθο του «Εάν ο Θεός μου δώσει την υγεία μου ,θα ξαναέλθω εις το Άγιον Όρος».

Παρά πολλές φορές όταν εγκαταστάθηκε στην Αθήνα μέχρι της οσίας τελευτής του, συνοδευόμενος από πολλά πνευματικά παιδιά του πήγαινε στην Αίγινα για να

προσκυνήσει τον τάφο του Αγίου Νεκταρίου και να στηρίξει την μοναστική αδελφότητα των μοναζουσών της οποίας έγινε πνευματικός πατέρας. Τρεις μέρες πριν την οσιακή κοίμησή του εάν και νοσηλευόμενος στην κλινική Λεούση στον Πειραιά και παρά την σύσταση των γιατρών και τις δύσκολες καιρικές συνθήκες ζήτησε υποβασταζόμενος να πάει στην Αίγινα να προσκυνήσει την Τιμία Κάρα του «πατέρα του» όπως αποκαλούσε τον Αγ. Νεκτάριο. Τότε ευλόγησε και τα κελιά των μοναζουσών εκπληρώνοντας την παλαιά προτροπή του Αγίου.

Η ζωή του Αγίου Ιερωνύμου είχε πολλά κοινά σημεία με την ζωή του Αγίου Νεκταρίου. Η ΐώβειος υπομονή του Αγίου Νεκταρίου στις θλίψεις και πικρίες που δοκίμασες, την άδικο εξορία , έγινε παράδειγμα για τον Άγιο Ιερώνυμο. Έτσι και αυτός αγόγγυστα σήκωσε τον προσωπικό του σταυρό και χαριτώθηκε παρά του Δωρεοδότου Κυρίου μας ως ο Πατέρας του Άγιος Νεκτάριος.

Μέσα από το συγγραφικό έργο του ,υμνογραφικά και μουσικά κείμενα, επιστολές κλπ θαυμάζει ο αναγνώστης τις θεολογικές του γνώσεις οι οποίες ήταν από την βιωματική θεολογία και όχι από θεολογικά σπουδαστήρια.

Όλοι όσοι τον γνώρισαν προσωπικά, μέσα από διηγήσεις η από θαυμαστά γεγονότα και θαύματα που τέλεσε πριν και μετά την κοίμησή του, μαρτυρούν την αγιότητά του Αυτές τις μαρτυρίες επιβεβαίωσε η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου με την σχετική της απόφαση που χαροποίησε όλο το χριστεπώνυμο πλήρωμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Όσιε Ιερώνυμε της του Σίμωνος μάνδρας καύχημα, συν τω θείω Νεκταρίω ευλόγησον τον της Θεοβαδίστου Αιγύπτου και πάσης Αφρικής Πάπα και Πατριάρχη ημών Θεοδώρω τω δευτέρω συν τω κλήρω και λαώ αυτού.

Πηγή: ekkairo.org